

[Justitsministeren.]

dette bedre skulde kunne lade sig gøre i Straffesager end i borgerlige Sager, forekommer det mig ikke let at faa Øje paa. Straffesager kan dog meget ofte have fuldt saa megen Betydning for den paagældende sigtede, som selv de allerstørste borgerlige Sager kan have.

Jeg skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om Retsplejens Offentlighed paa den Foranledning, som Udvalgets Behandling af dette Spørgsmaal giver.

De Ulemper, som Retsplejens Offentlighed i Undtagelsestilfælde kan medføre, er i det foreliggende Lovforslag ligesom i Justitsminister Steinckes Lovforslag i 1925—26 søgt afbødet ved, at der hjemles Adgang til i visse Tilfælde at lade Retten bestemme, vel ikke, at Sagen skal foregaa for lukkede Døre, men dog, at offentlig Gengivelse af Retsforhandlingen ikke maa finde Sted. I Udvalgsbetænkningen stilles der ved Ændringsforslagene Nr. 12 og Nr. 13 nogle Mindretalsforslag om at gennemføre en videregaaende Indskrænkning i Retsplejens Offentlighed ved, at Adgangen til at lade Retsforhandlingen foregaa for lukkede Døre udvides. Disse Ændringsforslag kan jeg ikke tilfræde. Jeg tror, at Lovforslagets Bestemmelser er tilstrækkelige til at afbøde de Ulemper, som Offentlighed i Retsplejen kan medføre; og man bør efter min Mening ikke gennemføre større Indskrænkninger paa dette Omraade end strengt nødvendigt. Retsplejens Offentlighed er i sig selv et vigtigt Gode og har sikkert bidraget meget til, at Interessen for Retsplejen er steget stærkt hos den almindelige Befolkning, og dette er af stor Vigtighed og særlig, naar man paa-tænker at indføre Domsmandsinstitutionen, og derved give den almindelige Befolkning større Andel i Retsplejens Udøvelse. Det ærede Medlem Hr. Pürschel skildrede i Gaar et Forslag til en samlet Lovbestemmelse angaaende hele dette Emne, og jeg kan meget vel være med til at overveje et saadant Forslag.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger angaaende Sagførervæsenet i Tilslutning til, hvad Udvalget derom har ytret. Selve Lovforslagets Bestemmelser angaaende Sagførernes Beskikkelse og Sagførernes Ret til at procedere for de forskellige Domstole

hviler paa det af Flertallet indenfor Udvalget af 7. Juni 1929 udarbejdede Udkast. Det kan ikke nægtes, at de her foreslaaede Bestemmelser er ret indviklede og omstændelige. Skønt disse Forslag staa for Udvalgets Regning, bør jeg vist retteligt paatage mig Skylden for, at de er saa indviklede, for jeg har rimeligvis bedt Udvalget om at tage Hensyn til de Forslag, som under Retsplejelovforslagets tidligere Behandling her i Tinget var fremsat fra de forskellige Sider, og anmodet det om at søge udarbejdet et Forslag, der var af en saadan Beskaffenhed, at det kunde virke samlende her i Rigsdagen. Det er nok derfra, det stammer, at dette Forslag blev en Art Mæglingforslag og derved noget indviklet; thi det er jo rimeligere, at dette kan have interesseret mig, end at det skulde have interesseret de rent faglige Jurister, som sidder i Udvalget. Altsaa skal der skydes i den Anledning, beder jeg i alle Tilfælde om, at man skyder paa mig.

Et Flertal i Folketingsudvalget har nu stillet et Ændringsforslag, som i betydelig Grad forenkler den i Lovforslaget fastsatte Ordning. Herefter skal enhver Sagfører med Mødeberettigelse for Landsretten kunne procedere for Højesteret i alle Sager, naar han i 5 Aar har været i Virksomhed som Sagfører med Mødeberettigelse for Landsretten. Den nuværende Højesteretssagførerprøve, der utvivlsomt lider af væsentlige Mangler, vilde herved ganske bortfalde. Jeg maa komplimentere Udvalget i høj Grad, rettet særlig til Udvalgets højtærede Formand og Ordfører, for det Forslag, som her er ført frem. Det hviler efter min Mening paa den rigtige Opfattelse, at der ikke mere er nogen Grund til at kræve nogen særlig Prøve for at faa Adgang til at procedere for Højesteret, efter at den mundtlige Procedure ikke længere alene anvendes ved Højesteret, men tværtimod nu anvendes ogsaa ved alle andre Retter.

Flertallets Forslag udmærker sig ved en fortrinlig Klarhed, idet det fastslaar, at den, der har bestaaet Prøven til Landsretten, derved har dokumenteret sin Evne til at procedere mundtlig, og derfor bør have Adgang til at procedere for alle Retter. Hvis man vil paastaa, at Overretssagførere og Landsretssagførere ikke er i Stand til at